

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4115/2022
08.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сিনিша Миладиновић, адвокат из ..., против туженог ЈКП Градско саобраћајно предузеће „Београд“ из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 927/22 од 13.04.2022. године, у седници одржаној 08.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 927/22 од 13.04.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 927/22 од 13.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2304/20 од 18.11.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да му на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која се плаћа у готовом новцу исплати за период од новембра 2018. године до августа 2020. године, износе, са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да му на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која се плаћа у боновима исплати за период од новембра 2018. године до августа 2020. године, износе, са каматом, наведене у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 71.124,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 927/22 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 2304/20 од 18.11.2021. године а жалбу туженог одбио као неосновану. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због потребе да се размотре правна питања од општег интереса и правна питања у интересу равноправности грађана, као и новог тумачења права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу због неисплаћеног дела накнаде за трошкове исхране на раду у предметном периоду, а одлуке судова о основаности тужбеног захтева тужиоца засноване су на примени одговарајућих одредби материјалног права при чему тужени у ревизији не указује на другачије одлуке судова у предметима са истим чињеничним стањем и правним основом.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 22.09.2020. године, а вредност предмета спора је 58.647,38 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор који се односи на потраживање у новцу у коме вредност побијаног дела пресуде не прелази износ од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић